

række været enige om denne Sag: Bespisningssagen — have vi kunnet handle derefter uden at gaa til Ministeriet for at faa Samtykke dertil. Sagens Historie i Kjøbenhavn er denne, at vi begyndte meget stille og beskedent med at bevilge et Bidrag paa 4000 Kr. Vi bevilgede det — og det fremdrager Indenrigsministeren oppe i Landstinget meget stærkt — paa Fattigvæsenets Konto. Disse 4000 Kr. bleve nemlig bevilgede til Refusion til den private Bespisningsforening, fordi man maatte gaa ud fra, at den bospiste en Del Børn, som ellers skulle have Mad af det offentlige Fattigvæsen. Nu siger Indenrigsministeren oppe i Landstinget: Se, det viser, at der har været Tvivl om Lovligheden af at yde Bidrag direkte til Bespisningen. Nej, det viser det aldeles ikke, det viser, at denne frisindede Sag har haft Modstand fra den daværende Magistrats Side og Modstand fra Højres Side, som paa det Tidspunkt var Flertal i Borgerrepræsentationen. Disse Folk — Højre — gjorde al den Modstand, de kunde, og den eneste Maade, hvorpaa Frisindet — Venstre og Socialdemokratiet — overhovedet kunde faa bevilget disse Penge var ved at gaa ind paa den Form, som Højre ønskede, at Bevillingen skulde have. Thi Højre ønskede denne Sag ilde. Det ønskede, at der skulde blive bevilget saa lidt som muligt og under saa ydmygende Former som muligt for de fattige Børn og deres Forældre. Men lidt efter lidt kom vi længere. Vi bevilgede 10,000 Kr. paa Fattigvæsenets Konto, som ogsaa Indenrigsministeren henviste til. Saa kom der en Tid, da vi bevilgede 10,000 Kr. yderligere, men vel at mærke ikke længere paa Fattigvæsenets Konto, og det beder jeg ærede Medlemmer lægge Mærke til, thi det Punkt gaar Indenrigsministeren ganske uden om i sin Tale i Landstinget, og det gik den højtærede nuværende Kultusminister ogsaa ganske uden om i sin Tale for nylig. Vi bevilge og have bevilget siden 1899 et Bidrag paa 10,000 Kr. paa Bilag 23 under Almindelige Udgifter, saa at vi allerede i en Aarrække have taget ethvert Fattighjælpsmærke bort fra denne Sag, hvis der overhovedet har ligget noget saadant paa den, hvad vi nu ikke tror. Dertil har Borgerrepræsentationen opnaaet Magistratens Tilslutning, og Overpræsidenten har sluttet sig dertil. Det er Kommunalbestyrelsens Standpunkt, hvorfra vi betragte denne Sag, og der er ikke fra de skiftende Højre-regeringers Side gjort nogen som helst Indsigelse derimod. Det er først, efter at

vi have faaet en Venstre-regering, at man fra den Side begynder at rejse Tvivl om, hvorvidt den omtalte Praksis har været lovmedholdelig eller ej.

Jeg skal citere et Par Linier af den højtærede Indenrigsministers Tale oppe i Landstinget. Han siger: „I Stedet for, at det hidtil har været et meget vanskeligt og tvivlsomt Spørgsmaal“ — længere tør dog den ærede Minister ikke gaa, naar det endelig kommer til Stykket, end at det er tvivlsomt, hvorledes hele Sagen forholder sig. Kultusministeren siger nu her i Dag, at der har hvilet et Fattighjælpsmærke paa denne Sag, men Indenrigsministeren maa, naar han gaar til Bunds i Sagen, erkende, at det hele er tvivlsomt. Saa fortsætter han: „idet Ministeriet har givet et Svar, der siger: Ja, det er ikke udelukket, at Ministeriet kan have Myndighed til at give Tilladelse dertil, og Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse paa samme Vis har søgt at komme uden om Vanskeligheden paa bedste Maade ved at stille Bidraget som Refusionspost for en Ydelse til under Fattigvæsenets Forsørgelse værende Forældres Børn“. Sproget er ikke let at faa fat i, det er som skrevet ud af en Ministerialtidende og synes at være dikteret af en ministeriel Pennefører, det er Kancellistil, men Meningen er jo klar nok, og det er den, at Ministeren kun dvæler ved de 10,000 Kr., som vi bevilge som Refusion, men ganske undlader at knytte sin Opmærksomhed til de 10,000 Kr., som vi bevilge som en almindelig Udgift til Bespisning af fattige Børn.

Jeg har nu søgt at paavise, at Ministeren har Uret, naar han paastaar, at der har hvilet et Fattighjælpsmærke paa denne Sag, jeg har forsøgt at paavise — og jeg tror, at det er lykkedes mig — at det strider imod Folketingets tidligere Forudsætninger i denne Sag, at det strider imod, hvad Landstingets Højre selv har erklæret gennem en Udvalgsbetænkning, og at det strider imod en daværende Højre-Indenrigsministers Opfattelse og officielle Skrivelser. Jeg har endvidere paavist, hvad der er utvivlsomt, at det strider imod den københavnske Praksis i denne Sag. Derfor maatte jeg beklage, at Ministeren i Stedet for at slutte sig velvillig til vort Forslag, som det fremkom i Vinter, eller dog i alt Fald fremlægge det Forslag, som Venstre fremsatte for et Par Aar siden, fremsætter i alt væsentligt de moderates gamle Forslag, og jeg maatte se, hvilke Farer dette maatte medføre. Paa alle Sagens Stadier bekæmpede min ærede Partifælle fra Aal-